

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΜΦΩΝΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΓΕΝΤΑ ΜΟΝΟΝ *Εν Ἀθήναις φρ. 15—*Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—*Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 22.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

Ἐγκαινίζων τὴν σειρὰν τῶν προσωπογραφιῶν τῶν διασημότερων τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς κοινωνίας προσώπων διὰ τῆς εἰκόνης τοῦ δημοφιλεσιτέρου καὶ τοῦ ἐγκριτωτέρου τῶν παρ' ἡμῖν συγχρόνων ποιητῶν, ἡ ἐκδοσις τῶν ἔργων τοῦ δόλου εἶναι τὸ σπουδαιότερον γεγονός τῶν τελευταίων ἔτων διὰ τὴν ἡμετέραν φιλολογίαν, ἐπάναγκες κρίνω νὰ προτάξω ὅτι τὰ γραφόμενά μου εἰσὶν ἀπλὰ ἀτομικαὶ ἐντυπώσεις, μὴ ἔχουσαι τὴν ἀξίωσιν τῆς βιογραφίας καὶ ἐτι ἔλαττον τὸν ὄγκον τῆς κριτικῆς. Ἀνάγονται εἰς τὸν βίον τοῦ προσφιλοῦς ποιητοῦ, καθόσον ὁ βίος οὗτος συνδέεται μετὰ τοῦ δημοσίου καὶ δύναται νὰ ἐνδιαφέρῃ αὐτὸ ὑπὸ ἔποψιν καθαρῶς καλλιτεχνικῇ. Ἄν εἴνε ἀληθές ὅτι τοῦ καλλιτέχνου ἡ φύσις ἀποτυπώται ζωηρῶς ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῦ, τοῦτο ἀληθεύει πρωτίστως εἰς τὸν ποιητὴν, ὅστις τὰ μυχιαίστα τῶν αἰσθημάτων αὐτοῦ διερμηνεύει οὐχὶ ἐμμέσως διὰ τοῦ χρωστικῆς, τῆς σμίλης ἢ τῶν ἤχων, ἀλλ' ἀμέσως διὰ τοῦ πλοσίου τοῦ λόγου δωρήματος, τοῦ ποιητοῦ ὁ βίος ἐπομένως καὶ τὰ χαρακτηρίζοντα αὐτὸν περιστατικὰ ἔχουσιν σχέσιν στενοτάτην πρὸς τοῦ ποιητοῦ τὰ ἔργα. Ἐπειδὴ δὲ ἡ τροχία τοῦ πλάνητος ἐμοῦ βίου ἐφήψατό ποτε τῆς τροχίας τοῦ βίου τοῦ φίλου ποιητοῦ, γινώσκω περιστατικὰ τινα συμβάλλοντα εἰς τὴν ὅσον ἐνέστι πληρεστέραν κατανόησιν τοῦ χαρακτήρος αὐτοῦ. Παρενέρω εἰς αὐτὰ πασιγνώστα τινα γεγονότα, δεῖλας τινὰς ἀτομικὰς μου πεποιθήσεις καὶ καταρτίζω δι' αὐτῶν προσωπογραφίαν, ἥτις, ὅσον ἀτεχνος καὶ ἂν εἴνε, ὁμοιάζει ἐν τούτοις περισσώτερον πρὸς τὸν ἀπεικονιζόμενον, ὃν γινώσκωμεν πάντες, παρ' ὅσον εἰκόνας τινες πρὸς τὸν ἀρχάγγελον Μιχαὴλ χάριν παραδείγματος, ὃν ἐπὶ τέλους οὐδεὶς γινώσκει. Καὶ τὰ δημιούργημά μου τοῦτο, διὰ νὰ μὴ καταδιωχθῇ ὡς ἀλήτης καὶ ἀνέστιος ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας, τὸ ἀποστέλλω εἰς τὰ θερμὰ ὑπόγια τοῦ *Μὴ Χάνεσαι*, διὰ τὰ ὅποια δὲν θα μὲν ζητήσῃ βεβαίως ἐνοίκιον ὁ φιλόανθρωπος φίλος μου Βλάσιος κτλ.

*Ὅσοι δὲν τὸ γινώσκουσι, θὰ ἐκπλαγῶσιν, εἶμαι βέβαιος, ἀκούοντες πρώτην φοράν ὅτι ὁ λιγὺς καὶ αἰσθηματίας ποιητής, ὁ διαπρύσιος τοῦ ῥομαντισμοῦ κῆρυξ, ὁ ἐνθουσιώδης ὕμνωδός τῆς φουστανέλλας καὶ τοῦ καρποφυλλίου, ὁ πυρπολῆσας πολλὰς νεανικὰς καρδίας, μετὰ τὸ φλογερὸν ἐρωτικὸν ἄσμά του καὶ ἡλεκτρίσας πολλὰς ἄλλας χλιαρὰς διὰ τοῦ σθένους τῶν ἀρεμανίων ἐγερτηρίων του εἶνε... Χίος.

Ἡ λέξις αὕτη ἀφρεῖ ἐξόπισθεν αὐτῆς συνήθως ἓνα φανελλοῦ μετοχῶν τῆς Ἑθνικῆς καὶ τῆς Πιστωτικῆς τραπέζης, δέσμην συναλλαγμάτων καὶ χρεωγράφων, ἐν μέγαρον μαρμαρόκτιστον, τὸ 14 τοῖς 0)0, μίαν ἀμαξαν μετὰ δύο ἵππους, ἓνα ὑπηρετήν φορτωμένον μετὰ ἑκατὸν πεντήκοντα ὀκάδας μέταλλον εἰς ὅπλα καὶ ἀλύσεις, μίαν κόρην μετὰ τρακοσίας χιλιάδας προῖκα καὶ μίαν ἔμφυτον καὶ ἀκατανίκητον ἀντιπάθειαν. Οὐδὲν ἐξ ὧν τούτων κέκμηται ὁ Παράσχος καὶ ἔλαττον παντὸς ἄλλου τὸ τελευταῖον. Πλούσιος εἰς στίχους καὶ ὁμοιοκαταληξίας, εἶνε πτωχός διὰ τὴν δυστυχίαν τῶν φίλων του εἰς ἑκατομμύρια. Μετοχὰς δὲν ἔχει, ἐκτὸς ἐκείνων ὅσας μετὰ τῶν λοιπῶν μερῶν τοῦ λόγου μεταχειρίζεται εἰς τοὺς στίχους του, δὲν ἔχει κόρας πρὸς ὑπανδρείαν, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον, καὶ ἓνα μόνον ἔχει ἵππον, τὸν Πήγασον, ἡ διατροφή τοῦ ὁποῦ δὲν τῷ στοιχίζει πολὺ, πιστεύω.

Ἄλλως τε δὲν εἶνε καὶ καθ' ὁλοκληρίαν Χίος, διότι καὶ μὲν οἱ γονεῖς του κατάγονται ἐκεῖθεν, ὁ Ἀχιλλεύς ὁμῶς γεννηθεὶς ἐν Ναυπλίῳ καὶ ἀνατραφεὶς ἐν Ἀθήναις εἶνε γνήσιος Ἀθηναῖος καὶ λατρεύει τὴν πρωτεύουσάν του, ἔστω καὶ ἂν αὕτη διοικῆται ὑπὸ τυροειδοῦς Δημαρχεῖου, μετὰ θερμῆς ἰσης περίπου πρὸς ἐκείνην, μετ' ἧς λατρεύει τὴν Μοῦσαν.— Εἶνε ὥραία, μοὶ ἐλεγε ποτε μετὰ τὴν ἐκφραστικὴν του γλώσσαν ἐπανεχθὼν ἀρτίως ἐκ τῆς Ἑσπερίας, εἶνε ὥραία ἡ Φραγκία, ἀλλὰ τὸν οὐρανὸν τῆς Ἀττικῆς μας δὲν τὸν ἔχει!

Οἶμοι! ἀληθῶς δὲν ἔχει ἡ Δύσις τὸν οὐρανὸν μας, ἀλλὰ δὲν ἔχει οὐδὲ τὸν Αὐγερινόν του καὶ τοὺς λοιποὺς ἀστερισμοὺς.

Ὁ Ἀχιλλεύς ἔσχεν ἐκ γενετῆς ἀκέραιον καὶ γνήσιον τὸ ποιητικὸν ἄλγος. Τὸ σθένος τοῦ φρονήματος, τὴν θερμουργὸν φύσιν, τὴν ἀνυπότακτον ὁρμὴν τῆς ψυχῆς ἐδείκνυεν ὁ μέλλων αἰδὼς καθημέως ἐπὶ τῶν θανάτων τοῦ σχολείου, καὶ μὴ ἀνήκων εἰς τοὺς ἐπιμελεστέρους τῶν μαθητῶν. Ἡμέραν τινὰ τὸ μάθημα ἦτο ἐπὶ τοῦ χωρίου ἀρχαίου συγγραφῆς, ἐν ᾧ Ἑλλήνων καὶ Σκύθης φιλονεικοῦσι περὶ φιλίας καὶ ἐκάτερος ἀναφέρει παραδείγματα, ἵνα ἀποδείξῃ πόσον τὸ αἶσθημα τοῦτο εἶνε σεβαστὸν παρὰ τῷ ἰδίῳ ἔθνεϊ. Οἱ μαθηταὶ ἐρωτῶμενοι ὑπὸ τοῦ διδασκάλου, ἔδικαλουν χάριν μερολήπτου ἐθνισμοῦ τὸν Ἑλληνα· ἀλλ' ὁ μικρὸς Ἀχιλλεύς ἐρωτηθεὶς ἔδ' ἐκάλωσεν εὐθαρσῶς τὸν βάρβαρον. Οἱ μαθηταὶ ἐκάγχασαν εἰρωνικῶς· ἀλλ' ἡ πόρησαν πολὺ, ὅτε μετὰ τινος ἡμέρας ὁ διδάσκαλος ἐπήρσε παρηρησία τὴν ἀτιμέλητον καὶ κακογεγραμμένην ἔκθεσιν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου τοῦ ἀμελοῦς συντρόφου τῶν καὶ προέτρεψεν αὐτὸν μετὰ κολακευτικῶν φράσεων νὰ ᾗ τοῦ λοιποῦ ἐπιμελεστέρος.

Ἀγνοῶ πότε ἔγραψε τὰ πρῶτα αὐτοῦ ποιητικὰ δοκίμια ὁ Ἀχιλλεύς, οὐδ' ἀποδίδω ἐγὼ, ὥς ἄλλοι, εἰς τὰ πρῶτα ψελλίσματα ὅσον δῆποτε μεγάλου συγγραφῆς ἔκτακτον σπουδαιότητα. Τὰ μικρὰ παιδία εἶνε μηχαναὶ ἀτελεῖς· τὸ ἀληθὲς καλλιτεχνικὸν πνεῦμα τὸ ζωοποιεῖν τὴν μηχανὴν ἐπέρχεται βραδύτερον. Θυμιάζω τὸν Ἰησοῦν διδάσκοντα δωδεκάετη ἐν τῇ συναγωγῇ, ἀλλ' ἂν αὐτοῦ ἐγὼ θὰ προτίμω νὰ ἤκουον ἕνα ἐπικήδειον λόγον τοῦ Πανταζῆ, ἐκ τῶν ἐτοιμῶν ἐκείνων, ἐν εἰς λείπει μόνον τὸ ὄνομα τοῦ τεθνεώτος. Ὁ Μότσαρτ, μικρὸς ἐστὶ παῖς, ἐπαίξε θαυμασίως εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον· ἀλλ' ἂν δὲν ἔγραφε κατόπιν τὸν *Don Juan*, τίς θὰ ἐνεθυμεῖτο τοῦτο; Ἡ νομίζετε ὅτι ὁ Οὐγκὼ θὰ ἐσώζετο ἐκ τῆς ἀσημότητος, μόνον διότι δεκαπενταετὴς ὦν ἤρατο τὸ βραβεῖον τῆς Ἀκαδημίας τῆς Τουλούσης;

Ἐν τούτοις νομίζω ὅτι τὰ πρῶτα ἔργα τοῦ Ἀχιλλέως, ἀνώνυμα ὄντα, ἔλαβον μεγίστην διάδοσιν, καὶ τοῦτο διότι ἦσαν εὐχαὶ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους γραφεῖσαι ὑπ' αὐτοῦ χάριν πτωχοῦ τινος διανομέως, ὅστις εἶχε μέγιστον συμφέρον, ὥς ἐννοεῖτε, νὰ παραδώσῃ εἰς πᾶσιν θύραν τοὺς στίχους τοῦ μέλλοντος ποιητοῦ τοῦ Ἀλφρέδου.

Ἐπῆλθε μετέπειτα ἐποχὴ ὀργασμοῦ καὶ σάλου. Τὰ μεγάλα πολιτικά γεγονότα, τὰ διαδραματιζόμενα ἐν Εὐρώπῃ, περὶ τὰ τέλη τῆς ἐκτῆς τοῦ παρόντος αἰῶνος δεκαετηρίδος, ἠλέκτριζον τὰς ψυχάς. Ὑπῆρχε τότε νεολαία σφριγῶσα ἐκ ρώμης καὶ φιλοπατρίας ἐν Ἀθήναις, πολλὰ μέλη τῆς ὁποίας σήμερον ἀδίκως καλύπτει τοῦ μνήματος ὁ χοῦς ἢ τῆς ἀσημότητος ἢ βαρεῖα σινδὼν. Καὶ ἡ νεολαία αὕτη φιλοτάραχος, ἐξαλλος, ἐνθουσιῶσα, ἐδημιούργησεν αὕτη πρώτη τὴν κατὰ τῶν καθεστώτων ἀντίδρασιν, συνεδαύλισε τὸ πῦρ, ἐπρίσθη ἀκράτητος εἰς τὴν πάλιν καὶ δι' ἀγῶνος ἔχοντο φάσεις ὅτε μὲν παιδαριώδεις, ὅτε δὲ ἡρωϊκᾶς, συνήργησεν αὕτη πάντων πρωτίστη εἰς τὸ σπουδαῖον γεγονός τῆς ἀνατροπῆς τῆς πρώτης δυναστείας. Τὴν πολιτικὴν δὲ ταύτην οἶνει χειραφέτησιν παρηκολούθει ἐκ τοῦ συνεγγυς ἢ κοινωνικῆς καὶ ἡ φιλολογικῆς ἐξέγερσις. Αἱ πέδιλοι τῆς σκλαβωτικῆς ἀκοινωνησίας διερχομένης καὶ ὁ ρομαντισμός, φθίνων ἤδη ἐν τῇ δύσει, εἰσῆλθον ἐν ταῦθα φέρων μεθ' αὐτοῦ τὰ ἀνεμένα ἦθη, τοὺς ἀορίστους ποθοὺς, τὰς ἀκατασχέτους ἐρμᾶς, τὴν δυσέλπιδαν ἀπαισιοδοξίαν, τὴν παθολογικὴν ἐκείνην κατάστασιν ἐπὶ τέλους, ἥτις εἶνε τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ αἰῶνος ἡμῶν γινώρισμα. Ὁ διφυὲς οὗτος ὀργανισμός ἐνε-

σάρκωθη εἰς τὸν ἡδύσκοντα ποιητὴν, ὅστις ἐν τῷ μέσῳ μιᾶς συνωμοσίας καὶ μιᾶς διαδηλώσεως ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ γράψῃ στίχους ἐμπλέους ἀρμονίας καὶ πάθους ἀγνώστου μέχρι τότε. Ἡ νεοελληνικὴ ποίησις εὐρίσκετο εἰς πρόσκαιρον ὑφέσεως σημεῖον· ἡ χρυσὴ τοῦ Ζαλακώστα λύρα εἶχε θραυσθῇ ἐκ τῆς ὀδύνης· οἱ Σούτσοι ἐφθίνον ἐξόριστοι ἢ πενητεύοντες. Καὶ ἦχει μὲν εἰσέτι ἡ μολπή τοῦ Ραγκαβῆ, τοῦ Ὀρφανίδου, τοῦ Τανταλίδου, τοῦ Βιλαωρίτου, τοῦ Καρασούτσα, τοῦ Γεωργίου Παράσχου· ἀλλ' οἱ διάδοχοί τῶν δὲν ἐφαίνοντο εἰς τὸν ὀρίζοντα. Ὑπὸ τὴν ἐποπτεῖαν τοῦ τελευταίου τῶν ἀνωθι ρηθέντων ποιητῶν, γλυκυτάτου καὶ πατριωτικωτάτου ποιητοῦ, ὅσον φίλου καὶ ἀδελφοῦ φιλοσόφου, ὁ Ἀχιλλεύς ἐτάνυσσε τὰς πτέρυγας, καὶ ἀπὸ τῶν ταπεινῶν εὐχῶν τῶν διανομέων, προέβη εἰς τὴν διερμηνεύσιν τῶν ἀρρήτων αἰσθημάτων τῆς καρδίας. Οἱ στίχοι του, πλήρεις δυνάμεως καὶ ἐκχυλίζοντες ἐξ αἰσθήματος ἀνυποκρίτου, ἐνεποίησαν πολλὴν αἴσθησιν παρὰ τῷ κοινῷ, ὅπερ ἀπεστήθιζε καὶ τονίζον ἐψάλλε τοὺς περιπαθεῖς στεναγμοὺς τοῦ ποιητοῦ. Ἡ ὠραιότερα περιόδος τοῦ ποιητικοῦ βίου τοῦ Ἀχιλλέως, εἶναι κατὰ τὴν ἐμὴν ταπεινὴν γνώμην, αὕτη, διαρκέσασα ἐπὶ τινα ἔτη. Ἐν αὐτῇ ἐγράφησαν πολλὰ ὠραῖα ἔργα καὶ ἐξ αὐτῆς ἔλκουν τὴν γένεσιν πολλὰ ἄλλα γραφέντα μεταγενεστέρως. Βίς ἐπὶ τὴν τέως ἀπάτητον ὁδὸν τοῦ ἀκράτου ρομαντισμοῦ, ἐγκολπωθεὶς τὸ ἰδιόρρυθμον σύστημά του, ἔσχε κατόπιν αὐτοῦ πολλοὺς, ταχθεὶς αὐτὸς πρωτοστάτης καὶ διερμηνεύσε τοὺς μυθίους παλμοὺς ὁλοκλήρου γενεᾶς. Ἐγένετο ἴσως τεχνικώτερος κατόπιν, ἢ Μοῦσά του κατέστη ἰσχυρότερος καὶ εὐχότερος, καὶ ἀπέκτησε τὴν σοβαρότητα καὶ τὸ ὕψος αἰρομένη ὑπερβεν τῶν φαντασμάτων τῆς νεότητος καὶ ἐπισκοποῦσα κύκλον εὐρύτερον καὶ μᾶλλον ποιήλον. Ἀλλ' ἐγὼ εἰς τὰς στροφάς ἐκείνας, ἃς ἐξέπεμπεν ἡ λύρα τοῦ Ἀχιλλέως κατὰ τὴν ἀκμαίαν αὐτοῦ ἐποχὴν, τὰς τολμηράς, τὰς ἀλλοκοτούς, τὰς μὴ λογικὰς ἐνίοτε καὶ ἐν τούτοις σαγηνευούσας, αἵτινες τώρα μὲν εἰσι στεναγμοὶ ἡδυπαθείας καὶ τώρα βρυχηθμοὶ μανίας, εἰς τὰ παράβολα ἐκείνα ἄλλατα, εἰς τὴν ἀκόρεστον καὶ φρενητιῶδη διψάν τοῦ ἄγνωστου, ἐγὼ ὅχι μόνον ἀνευρίσκω ὁλόκληρον τοῦ ποιητοῦ τὸ ἄτομον, ἀλλὰ καὶ μίαν ὅλην ἐποχὴν.

Δὲν ἀρνούμαι ὅτι ἐν τῇ προτιμῇ ταύτῃ ὑπολανθάνει καὶ μερολήπτis τις συμπᾶθεια. Οἱ φλογεροὶ στίχοι τοῦ Ἀχιλλέως μὲ ἐγαλβάνιζον μερᾶκιον τότε ἀδὰς· ὄντα καὶ αἱ αἰῶλοι ἡρωῖδες τοῦ ἐπτερυγίζον συνεχῶς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου. Ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῶν σατανικῶν αὐτῶν ποιημάτων ἐξέλεγον τὰς ἐρωμένας μου, τὰς κατὰ φαντασίαν ἐννοεῖται, ζυγίζων αὐτὰς ὡς ὁ κρεοπώλης μὲ τὴν στάθμην ἀνὰ χεῖρας, καὶ ἐκλέγων ἀντιστρόφως ἐκείνου τὰς ἰσχυρότερας· ἡγάπησα δὲ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡμίσειαν τοῦλάχιστον δωδεκάδα χλωρωτικῶν κορῶν, καταναλισκουσῶν κατ' ἔτος πολλὰς φιάλας ἐλαίου ἥπατος τοῦ ὀνίσκου. Χάρis τῇ ἰδιαιτέρᾳ ταύτῃ παλαιᾷ κλίσει μου, φυλάττω καὶ σήμερον τὴν αὐτὴν ἐπὶ τῶν ποιήσεων τοῦ Ἀχιλλέως γνώμην, ἀλλὰ τὴν φυλάττω διὰ λογαριασμόν καὶ χωρὶς νὰ ἔχω τὴν ἀξίωσιν ὅτι εἶνε αὕτη καὶ ἡ ὀρθότερα. Τὴν ἀπὸ καθέδρας δογματικῆς κριτικῆς ἀφίνω εἰς τὴν σοφίαν τοῦ κ. Δ. Ποταμιάνου, ἱπποποτάμου τῆς κριτικῆς, τραφέντος ἐν τοῖς τέλμασι τοῦ Βύρωνος.

Ἐνῷ δὲ ὁ Ἀχιλλεύς θύων ἀκαταπαύστως ταῖς Μοῖσαις ἰγένετο τὸ προσφιλὲς αὐτῶν πενήν, δὲν παρημέλει σύναμα καὶ τὴν πολιτικὴν. ἔσχεν ἐνεργὸν μέρος εἰς τὰ πλείστα τῶν ἱπαναστατικῶν κινήματων, ἅτινα ἐπήνεγκον τὴν 10

Ὁκτωβρίου, καταδικασθεὶς καὶ φυλακισθεὶς μετὰ τῶν ἄλλων. Πλὴν ὅτε εἶπεν τινὰ μετὰ ταῦτα δοξαθεὶς ἐκεῖνος Μοιρῆς ἐθνήσκον φίλος μακρὰν τῆς πεφιλμένης αὐτῷ γῆς, ὁ ποιητὴς ἀντίπαλος εὐγενὴς καὶ μακροθυμὸς, ἔγραψε τὸ πρὸς τὸν *Ὁθωνα ἐλεγείον*, ὅπερ ἐνῶ εἶναι μία τῶν ὠραιωτέρων αὐτοῦ ποιητικῶν οὐλίδων, εἶναι ταυτοχρόνως καὶ μία τῶν ὠραιωτέρων πράξεων τῆς ζωῆς του.

Ἦτο νέος, ζωηρὸς, αἰσθηματίας καὶ συμπαιθὴς τὴν ὄψιν αἰ τοῦ καιροῦ ἐκεῖνου εἰκόνες, τοῦ τὸ μαρτυροῦσι. Καὶ σήμερον εἶπεν ὅτι ὁ χρόνος ἤρχισε νὰ ἐπιβάτῃ τὴν πρώτην τοῦ ἀργύρου βαφὴν ἐπὶ τῆς κόμης του καὶ ν' αὐλακοῖ μετὰ τὴν πρώτην πρόωρον ρυτίδα τὸ μέτωπον, διατηρεῖ τοὺς τύπους τῆς ἐκφραστικῆς μορφῆς του, τὸ ἀνδρικὸν τῆς ὁποίας ἐπέτεινε τὸ κατὰ παράδοξον ἰδιοτροπίαν τῆς φύσεως φυόμενον ἐπὶ τῆς ἀτρίχου μορφῆς τοῦ ὑπογένειον ὑπὸ τὸν παχὺν αὐτοῦ μύστακα. Περιεβάλλετο δὲ πρὸς τοῦτοίς μετὰ τὴν αἴγλην ἣν ἐπιχέει ἐπὶ τῆς μορφῆς ἀείποτε ὁ γνήσιος ποιητικὸς στέφανος. Καὶ τὸν στέφανον τοῦτον, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, ὁ Ἀχιλλεὺς δὲν ἐλάμβανεν ἐκ τῆς χειρὸς τῶν Ἑλλανοδικῶν, οἵτινες ἐφάνησαν βραδύτερον τόσον ἐλευθερίῳ διανεμόντες τῇδε κἀκεῖσε τοὺς κλάδους τῶν δαρφίωνων τοῦ Παρνασσοῦ καὶ τὰ χαρτονομίσματα τοῦ κ. Βουτσινᾶ. Ὁ αὐστηρὸς ἐισηγητὴς τοῦ ἀγῶνος, φερόμενος ὡς ὁ παροιμιώδης κεραμεὺς πρὸς κεραμεία, ἐπὶνεναι μὲν γλυκυπικρῶς τὸν Ἀγῶνα, τὸ μόνον ποίημα ὅπερ ὑπέβαλεν εἰς τὸν ἀγῶνα ὁ Ἀχιλλεὺς, ἤρνηθη ὅμως αὐτῷ τὸ βραβεῖον.

Τὴν δάφνην ὅμως ἣν ἤρνεϊτο αὐτῷ ὁ ἀλάνθαστος Σύλλογος τοῦ Πανεπιστημίου, ἀπένευεν αὐτῷ ἐν ἀνευφημίᾳ ἢ ἀδέκαστος κοινὴ γνώμη. Τοιαύτην λοιπὸν ἔχων φύσιν καὶ τοιαύτα προτέρηματα, ἀφείθη ὁ σφριγῶν νεανίας εἰς τὴν ἀκράτητον ὁρμὴν τῆς καρδίας του, καὶ ἐκ πολλῶν χωρίων τῶν διαφόρων αὐτοῦ ποιητικῶν ἔργων καὶ ἰδίᾳ τῶν ἐπικῶν ὁπισθεν τῶν φανταστῶν ἥρώων τοῦ ὁποίου νομίζω ὅτι διαβλέπω τὸ ὑπογένειον τοῦ Ἀχιλλέως, μετὰ πείθουσιν ὅτι ἡ νεότης του ὑπῆρξε τρικυμιώδης καὶ τὸ κεφάλαιον τῶν αἰσθηματικῶν περιπλοκῶν ἐμπλεῶν περιπετειῶν.

Εἰς ἔρω, φλογερὸς, ἡφαιστειώδης, μυθιστορικός ὑπῆρξεν ἡ κορωνίς, τὸ ἐπισφραγισμα τῆς πυρσώδους ταύτης περιόδου.

Δὲν θέλω ν' ἀσεβήσω ἀνασύρην ἀπὸ τοῦ χρόνου τὸ κοιμητήριον τὰς λεπτομερεῖας τοῦ ἔρωτος τούτου, γνωστὰς εἰς τὸ πλεῖστον μέρος τῆς προηγουμένης γενεᾶς τῶν Ἀθηνῶν, ἀφοῦ μάλιστα τὸ ἔρωτικὸν αὐτὸ εἰδύλλιον ἔσχε τόσον δραματικὸν τέλος. Ἡ ἑλληνικὴ φιλολογία ὀφείλει ὅμως χάριτας πρὸς τὴν *Μαρίαν*, ὡς μετωνόμασε τὴν λατρευομένην γυναῖκα ὁ ποιητὴς, ἥτις καὶ διὰ τοῦ ἔρωτος τῆς καὶ διὰ τῆς ἀπιστίας τῆς ἐγένετο παραίτιος, νὰ γραφῶσι τόσαι ὡραῖαι στροφαί, τόσα περιπαθῆ ἄσματα. Ὅτι ἀληθὲς εἶναι παράδοξον εἶναι τὸ ἔξῃ, ἂν ἀληθεύῃ ὁ ἔρως οὗτος ἐπέπρωτο νὰ λάβῃ ὅλας καὶ πλήρεις τοῦ μυθιστορήματος τὰς φάσεις. Ὡς τινὰ βραδύτερον ὁ ποιητὴς, ἐπαρχὸς τότε ἐν Ὁμέρᾳ, ἤμαρτο νὰ δεχθῇ καὶ νὰ φροντίσῃ ὡς ἀρχὴ περὶ τοῦ περιορισμοῦ εἰς μοναστήριον παράφρονος τινος γυναικὸς.

Καὶ ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο ἡ *Μαρία*!

Ἀλλαχοῦ, ποιητὴς δεδοκιμασμένος, συγγινῶν τὰ πλήθη, τιποθετοῦμενος ὑπὸ τῆς κοινῆς γνώμης εἰς ἐξέχουσιν ἐν τῇ

φιλολογίᾳ θέσιν, θὰ εἶχεν ἐπαύλεις, μέγαρά, καὶ ὅταν θὰ ἔκρινετο νὰ γράψῃ στροφὰς θὰ μετέβαινεν πρὸς ἐνυψυγὴν εἰς Ὁμέραν. Αὐτὸ ἐκτέφθη βεβαίως ἡ τότε κυβερνήσις καὶ μὴ δυναμένη νὰ δωρησθῇ αὐτῷ τὰς ἀπολαύσεις ταύτας, πραγματικὰς, τῷ ἐδώρησε κατὰ τι ὁμοιάζον πρὸς αὐτάς, ἀποστέλλουσα αὐτὸν ἐπαρχὸν καὶ εἰς Ὁμέραν καὶ εἰς Μέγαρά.

Κατ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴν ὁ πολὺκλυστος — καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ πιστεύσῃτε ὅτι δὲν ἀντιγράφω τὸ ἐπίθετον ἀπὸ τὰ προγράμματα τοῦ Ταβουλάρη — Βασιλειᾶδης ἠγόρευεν εἰς τὸ Βῆρνοδικεῖον καὶ ὁ ἀτυχὴς Δημ. Παπαρηγόπουλος ἔγραψε περισσότερα εἰς πληρεξούσιος δικηγόρος παρὰ στίχους. Μίαν τῶν ἡμερῶν ὅμως ἀπαυδήσας ὁ ποιητὴς νὰ ὁμιλῇ πρὸς τοὺς δημάρχους καὶ τοὺς ἡγουμένους καὶ νὰ ἀρύττῃ τὸν Βύρωνα ὑπὸ τοὺς φακέλλους τῆς ἀλληλογραφίας διὰ νὰ μὴ φωραθῇ ὑπὸ τοῦ κλητῆρος, ἐπεμψεν εἰς κόρακας τὴν ὑπηρεσίαν καὶ ἐπανῆλθεν εἰς Ἀθήνας.

Διωρίσθη κατόπιν ἔφορος τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Βουλῆς καὶ εἰς τὴν θέσιν ταύτην διετέλεσεν ἐπὶ ἱκανὸν χρόνον, ἕως ὅτου ἡ κομματικὴ μνησικακία ἀνεῦρε καὶ κατεδίωξεν αὐτόν. Ἡ σπάταλος ἑλληνικὴ κυβερνήσις, ὁ ἄσωτος υἱὸς τῶν ἐθνῶν, ζήτησε νὰ ἐφαρμόσῃ πρώτην φοράν ἴσως τὴν οἰκονομίαν καταργοῦσα τὴν θέσιν, ἣν κατεῖχεν ἐκεῖνος ὅν ὁ τύπος καὶ τὸ δημόσιον ἀπεκάλουν ἐθνικὸν ποιητὴν. Ἐκτοτε ὁ Ἀχιλλεὺς ζῇ ἰδιωτεύων, ἂν δὲν ἐπῆρχετο δὲ ἡ γενναία συνδρομὴ τῶν ἐξω ὁμογενῶν, τὰ ἔργα τοῦ πρὸς ζημίαν μεγάλῃ τῆς ἡμετέρας φιλολογίας δὲν θὰ ἐβλεπον τὸ φῶς.

Ἐγνώρισα τὸν Ἀχιλλέα τὸ πρῶτον πρὸ ἐννέα ἐτῶν, ὅτε ἦτο ἀκόμη ἐπαρχος. Ἠρχόμην ἐκ τῆς πατρίδος μου νεώτατος εἰς τὴν πρωτεύουσάν, φέρων ὡς μόνον ἐφόδια τρισχιλίους περίπου στίχους, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἀνοουσίου, καὶ ἔτρεπον ἀνυπόκριτον συμπάθειαν καὶ θαυμασμόν πρὸς τὸν ποιητὴν, οὗτινος εἶχον ἀποστηθεῖς πάντας τοὺς μέχρι τότε ἐκδοθέντας στίχους. Μοὶ μένει ζωηρὰ εἰς τὴν μνήμην ἡ στιγμή τῆς πρώτης μετ' αὐτοῦ συναντήσεως. Μ' ἐγίνωσκεν ἐκ φήμης, διότι ὁ ἀδελφός του, πρὸς ὃν εἶχον ἐγγερίσει μετ' ὀλίγων στίχων τὴν συλλογὴν μου, ἄρτιως τότε ἐκδοθεῖσαν — καὶ τὴν ὁποίαν ἐγὼ ἐθεώρουν τόσον πολῦτιμον, ὅσον πολῦτιμον θεωρεῖ ὁ κ. Σλήμαν τὴν ἰδικήν του τῶν τρωϊκῶν καὶ τῶν μυκηναϊκῶν θησαυρῶν ὁμοῦ — ἐφρόντισε νὰ τῷ τὴν διαβίβασιν μετὰ τῶν στίχων. Ἰδὼν ἐξαίφνης ἐσπέραν τινὰ εἰς τὸν Βοτανικὸν κήπον ἀνθρώπον τινὰ ρεμβόν, ἀκροώμενον ἡσυχῶς τὰ ἄματα ἀσιάνων ᾠδῶν ἐκεῖ ψαλλόντων καὶ μαθὼν ὅτι ἐκεῖνος ἦτο ὁ Ἀχιλλεὺς, ἔδραμον καὶ τῷ ἐσφιγξά τὴν χεῖρα. Μ' ἐδέχθη εὐμένως καὶ ἐμάντευσε, ποῖν ἢ τῷ ὁμιλήσω, ὅτι ἤμην ὁ ποιητὴς τῆς συλλογῆς. Ἐκτοτε συνεδέσθην οἰκειότερον μετ' αὐτοῦ καὶ σήμερον σεμνύνομαι ἐπὶ τῇ φιλίᾳ του.

Ἐβην τινὰ βραδύτερον ἤμην συντάκτης ἐφημερίδος μὴ ἐκδομένης πλέον, ἥς τὸ ὄνομα παρασιωπῶ. Ὁ Ἀχιλλεὺς, ἀγαθὸς φίλος, ἐνδιαφερόμενος ὑπὲρ τῆς ἐφημερίδος καὶ τῶν συντακτῶν τῆς, ἤρχετο τακτικῶς καθ' ἑκάστην εἰς τὸ ἡμέτερον γραφεῖον, ῥοφῶν ἡδονικῶς τὸν *εὐρατεινόν* ὡς ἀπεκάλεσε καφέν, ὡς ἀδιόρθωτος καφεπότης. Ἦτο οἰκογενειάρχης τότε, καὶ ὅμως ἐθαύμαζε καὶ τρόπον τινὰ ἐφθόνε τὸν πλάνητα, ὑστερημένον, ἀλλὰ καὶ ἀφρόντιδα βίον, ὃν διήγομεν τότε ἡμεῖς, ἐφ' ὅσον δὲ ἡ θέσις αὐτοῦ τὸ ἐπέτρεπε, ἤθελε νὰ συμμετέχῃ αὐτοῦ. Πολλάκις προσεφέρετο ἐθελουσίως εἰς τὴν πληρωμὴν τῶν *εὐρατεινῶν* καὶ οὐχὶ σπα-

νίως προβλέπων, ὅτι τὸ δαίπνον θὰ συνέκειτο μόνον ἐκ κρύων φαγητῶν, ὡς ἀπεκάλει τὰς κουλούρας, ὁ εὐφυὲς καφεπώλης, προσεκάλει εἰς εὐωχίαν — ἦτο αὐτὴ ἡ λέξις τοῦ συμμοῦ μεταξύ ἡμῶν — καὶ εἰστία τοὺς καταπεπονημένους συντάκτας. Δὲν θὰ λησμονήσω δὲ ποτὲ καὶ τὴν φοβερὰν σκηνὴν τὴν συμβάσαν ἐσπέραν τινά, καθ' ἣν κερδήσαντες ἀνεπίστως ἐκ τινος καταχωρίσεως κατὰ τὴν ἐσχάτην ὥραν μικρὸν τι ποσὸν καὶ θέλοντες ν' ἀνταποδώσωμεν τὰ ἴσα προσεκαλέσταν τὸν ποιητὴν εἰς δαίπνον· ἀλλ' ἐμείναμεν ἐμβρόντητοι πάντες, μὴδ' αὐτοῦ ἐξαιρουμένου, πρὸ τοῦ λογαριασμοῦ τοῦ ξενοδόχου, ὡς πρὸ κεφαλῆς Μεδούσης, διότι ὁ φέρων ἐξ ἡμῶν τὸ χαρτονομίσμα ἀπώλεσεν αὐτὸ καθ' ἑδὼν ἐν ἀγνοίᾳ καὶ πάντες εἰμεθα κοῦφοι, χωρὶς μιᾶς πεντάρας ἔρμα.

Ἡ ἀγαθότης του εἶνε γνωστὴ καὶ περὶ αὐτῆς δύναμαι ἐγὼ κάλλιον παντὸς ἄλλου νὰ μαρτυρήσω. Χάρις εἰς τὴν πολύτιμον ἀρωγὴν του ἀπηλλάχην ἄλλοτε ἀπειλοῦντός με οὐχὶ μικροῦ δεινοῦ. Ὅπως κατορθώσῃ τοῦτο ὁ Ἀχιλλεὺς, ἔδενος νὰ θυσιάσῃ καὶ τὸ πολυτιμότερον αὐτοῦ χρῆμα, τοῦτέστι... τὸν πρωῒόν του ὕπνον. Διότι πρέπει νὰ γνωρίζετε ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς, γνήσιος ποιητὴς, ἀγρυπνεῖ τὴν νύκτα καὶ κοιμᾶται τὴν ἡμέραν. Οἱ ἀγνοοῦντες τοῦτο καὶ μεταβαίνοντες τυχόν εἰς τὴν οἰκίαν του πρωῒ, ἀκούοντες δὲ ὅτι ἐξῆλθε, θαυμάζονσι διότι εἶνε τόσο πρῶϊός, ἐνῶ κατὰ τὴν ὥραν ἔκεινεν ὁ Ἀχιλλεὺς, ροχαζὼν εἰς τὴν κλίνην του, ἐπαναβλέπει ἐν ὀνείροις τὰ ἰνδάλματα ὅσα ἀνέπλεσε κατὰ τὴν ποιητικὴν τῆς νυκτὸς ἀγρυπνίαν.

* *

Εἰς τὴν συνομιλίαν του ὁ Ἀχιλλεὺς μεταχειρίζεται τὴν ἔμφασιν τῆς ποιήσεως. Ἀπαγγέλλων μετὰ στόμφου καὶ μετ' ἐπισιμότητος, διατηρεῖ καὶ ἐν τῇ συνήθει ὁμιλίᾳ πολυλάκις τὸν αὐτὸν τόνον καὶ χράται φράσαις ὅτε μὲν τοιμηραῖς, ὅτε δὲ ἄλλοκάτοις, δυσκαταλήπτοις ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε ὠραῖαις. Οἱ ἀκούοντες νομίζουν τὸ ὕψος τοῦτο ἐπιτετηδευμένον· ἀπεναντίας εἰς αὐτὸν εἶνε φυσικόν. Ποιητὴς κατὰ πάντα καὶ εἰς πάσας τὰς δοξασίας αὐτοῦ, ἀγαπᾷ συμπαθῶς τὸ παρελθὸν καὶ ἰμμένει — μὲ τὸν νοῦν τοῦλάχιστον — εἰς τὴν εὐσεβῆ καὶ σώφρονα ἀπλότητα τῶν πρώτων χρόνων, ἀσποδὸς πολέμιος δεικνύμενος πρὸς τὴν ὑλιστικὴν τάσιν, πρὸς ἣν ἀκατασχέτως φέρεται ἥ τε φιλοσοφία καὶ ἡ τέχνη τῶν νεωτέρων καιρῶν. Ἐκ τῶν ποιητῶν λατρεῖ τὸν Βύρωνα καὶ τὸν Ὀμηρον, ἀγαπᾷ δὲ τοὺς ἥρωας τοῦ τελευταίου, πλὴν τοῦ Ὀδυσσεύς, ὡς ἂν ἦσαν παιδικοὶ αὐτοῦ φίλοι. Ἐκ τῶν τραγικῶν θαυμάζει τὸν Σαίξπηρ. Ἀλλ' ὑπὲρ πᾶν ἄλλο κυρίως λατρεῖ καὶ θαυμάζει τὸ μεγαλεῖον τῆς Πατρίδος, ἀναπλάσας διὰ τοῦ νοῦ τὸ ἐνδοξον καὶ φωτοδόλον παρελθὸν αὐτῆς καὶ ἀνατρέχων εἰς αὐτὸ, ὅσας ἡ ποιητικὴ καρδία του ἀλγοῦσα αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην τῆς παραμυθίας. Τρέφει θερμὴν λατρείαν πρὸς τοὺς μεγάλους τοῦ ἀγῶνος ἄνδρας, μετὰ καταπληκτικῆς ἀκριβείας γινώσκει τὰ καθέκαστα τοῦ βίου οἰουδήποτε αὐτῶν. Τὸ φλογερὸν τοῦτο αἰσθημα ἔκαμεν αὐτὸν ἐνίοτε νὰ παρᾷ τὴν ἐπιβεβλημένην ἐθιμοτυπίαν καὶ νὰ ὑπερβῇ ἄλλοτε τὰ ὅρια τῆς μετριότητας. Ὡρῶντο εἰς Κωνσταντινουπόλιν καθ' ἣν ἐποχὴν ὑπουργὸς τῶν Ῥωστικῶν τῆς Πύλης ἦτο ὁ γνωστός Ἀββεδὺν-πασᾶς, ὅστις ἐνασμενίζεται νὰ γράφῃ ποιήσεις καὶ μάλιστα εἰς τὴν νεοελληνικὴν γλῶσσαν. Ὁ Τοῦρκος ποιητὴς ἐξέφρασε πρὸς τὸν Κουντουριώτην τὴν ἐπιθυμίαν νὰ γνωρίσῃ τὸν Ἕλληνα ποιητὴν, καὶ ὁ Κουν-

τουριώτης παρουσίασε πρὸς αὐτὸν τὸν Παράσχον. Ὁ Τοῦρκος ἐδείχθη φιλοφρονέστατος· ἀλλ' ὁ Ἀχιλλεὺς ἦτο βαρύνουμος, διότι ἐπισκεψάμενος κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας τὸν τόπον, ἐν ᾧ ἀναπαύεται κατὰ τὴν παράδοσιν τὸ σῶμα Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου, εἰς ρυπαρὰν συνοικίαν πῆς πόλεως κείμενον, εὗρε τὸν τάφον αὐτὸν ταπεινὸν καὶ παρημελημένον, ἐνῶ παρ' αὐτὸν ἀνυψοῦτο γαῦρον τὸ μαυσωλεῖον τοῦ, κατὰ τὴν παράδοσιν πάντοτε, φονεύσαντος τὸν αὐτοκράτορα Ἄραβος. Βαρέως φέρων τὴν ἐθνικὴν ταύτην ταπείνωσιν ὁ ποιητὴς ἐζήτησεν ὡς μόνον χάριν παρὰ τοῦ ἐπισήμου ὀθωμανοῦ συναδέλφου του, ἐνώπιον τοῦ δάκνοντος τὰ χεῖλη Κουντουριώτου, νὰ δοθῇ ἡ ἀδεια ὅπως ἀναρτᾶται κανδήλα ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν παρὰ τὸ μνήμα τοῦ μάρτυρος. Ὁ ὑπουργὸς ἐκπληττόμενος ὑποσχέθη νὰ πραγματοποιήσῃ τὸν εὐσεβῆ τοῦ ποιητοῦ πόθον, ἀλλὰ δὲν ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσίν του.

Ἀλλοῖμονον εἰς ὃν τινα τοιμήσει νὰ ψέξῃ ἐνώπιον τοῦ ποιητοῦ τὸ ἰδεώδες ὄνομα τοῦ Ἑλλήνος, ὅπερ ἐδημιούργησεν αὐτὸς καὶ ζηλοτύπως λατρεῖ. Καὶ ἂν ἐνίοτε συγχωρῇ εἰς τὸν ὁμοεθνῆ ν' ἀθυμῇ καὶ ν' ἀπαισιοδοξῇ, δὲν ἐπιτρέπει ὅμως εἰς οὐδένα ἄλλογενῆ νὰ ὁμιλήσῃ ἐνώπιόν του ἰσχυρῶς περὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ μεγαλείου της. Μίαν ἡμέραν ταξιδεύων ἐν τινὶ Ἀτμοπολίᾳ ἀπεστόμωσεν ἑλληνοφῶνον ἄλθανὸν ἀξιωματικὸν ἐπαίρμενον καὶ ὁμιλοῦντα περιφρονητικῶς περὶ τῶν Ἑλλήνων, ἀποδείξας εἰς αὐτὸν διὰ μυρίων ἱστορικῶν παραδειγμάτων τὴν ἐποχὴν τῆς ἑλληνικῆς ἀνδρείας μετὰ τόσοῦ θάρρους, ὥστε ὁ ἀξιωματικὸς ἐμείνεν ἀπεσθολωμένος καὶ ἐννεός. Μάρτυρες τῆς σκηνῆς αὐτῆς ἦσαν Χῖοι τινὲς ἔμποροι, οὔτινες ἔτρεμον μὴ λάβῃ ἡ ἱερὴ τραγικὴ λύσιν καὶ οὔτινες ἔτρεβον τοὺς ὀφθαλμοὺς κατόπιν ἐκ τῆς ἐκπλήξεως, μαθόντες ὅτι ὁ θερμὸς καὶ ἐξημενός τοῦτος τοῦ ἑλληνικοῦ ὀνόματος ὑπέρμαχος ἦτο συμπατριώτης των, χωρὶς νὰ καλῆται μισὸς καὶ χωρὶς νὰ τὸν γρῶνίζουσιν.

Ἐννοεῖται ὅτι ἐν ταῖς χαλεπαῖς ταύταις ἡμέραις τῆς νέας Θεβαϊκῆς θεομηνίας καὶ τῶν ἡρωικῶν ὑποχωρήσεων, τὸ εὐγενὲς ἰδανικὸν τοῦ ποιητοῦ προσκρούει ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν κατὰ τῆς αὐχμηρᾶς πραγματικότητος. Ζωηρὰ μοι μένει εἰς τὸ πνεῦμα ἡ ἀνάμνησις σκηνῆς συμβάσεως ἐν τῷ γραφείῳ τῆς προρρηθείσης ἐφημερίδος ἡμῶν. ἦτο ἡ ἐποχὴ τῆς ἐλαροτραγωδίας τοῦ Δομοκοῦ, τὸ 1878. Ἀμα τῇ εἰδήσει ὅτι ὁ στρατὸς διέβη τὰ σύνορα, κατειχόμεθα πάντες ὑπὸ πυρετώδους ἀνησυχίας, ὑπὸ ἐκπλήξεως, ὑπὸ ἔλιγγο· ὑπὸ ἐνθουσιασμοῦ ἐξάλλου, ἀλλ' οὐχὶ καὶ φρονίμου ἔνους. Ὁ Ἀχιλλεὺς ἡλεκτρισθεὶς ἔγραψεν ἐνθουσιώδη θούριον, ὅστις στοιχειοθετήθει τὴν ἐπιούσαν, ἐμελλε νὰ δημοσιευθῇ ἐν τῷ ἡμετέρῳ φύλλῳ τῆς μεθεπομένης. Εἰς τῶν στίχων αὐτοῦ, ἐνθυμούμαι, ἔλεγεν ὡς ἐξῆς:

Ναί, μὰ τὴν μαγιογνέτα τοῦ βάρβιτσαν σὸ αἷμα.

Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως ὁ ἡμέτερος στρατὸς δρέψας ὀλίγην κριθὴν ἐκ τῆς θεσσαλικῆς γῆς, ὑπέστρεφεν ἐκ νέου, καθ' ἣν δὲ στιγμὴν τὸ φύλλον ἦτο ἐτοιμον πρὸς ἐκτύπωσιν, ὁ Ἀχιλλεὺς κατέφθασεν ἀσθμαίνων.

- Νὰ μὴ δημοσιεύσῃτε τὸ ποίημα!
- Πῶς γίνεται; εἶπε ἐτοιμον τὸ φύλλον.
- Νὰ μὴ τὸ δημοσιεύσῃτε; θέλετε νὰ ἐντροπισθῶ;
- Ἀλλὰ τὸ φύλλον εἶνε ὑπὸ τὰ πιεστήρια.
- Βάλλετε ἄλλην ὕλην.
- Δὲν ὑπάρχει.
- Τότε ἀφήσατέ με νὰ τὸ τροποποιήσω.
- Δὲν εἶνε καιρὸς.

γράφει επιστολογράφος ἐκ Σύρας, κοίτης μεγαλοπρεπείας, ἐξοχάς, πλοῖα ἐμπορικά, κιβώτια πλήρη χρωμάτων, ἐκτεταμέναις φυτεῖαις, ἐλαιῶν κλπ. κλπ.»

Μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἀντιθέσεων—Σκουλούδη καὶ Συμβουλίου—τελείται πάλη. Ὁ κ. Σκουλούδης προσφέρει δέκα ἑκατομμύρια διὰ τὴν σύστασιν τῆς νέας Ἑταιρίας, ὑποσχόμενος ὅτι θὰ φέρῃ ἄλλα τόσα, ἀλλὰ μὴ ὀρίζων καὶ προθεσίαν. Οἱ Σύμβουλοι τὰ νομίζουν λίγα, θέλουν καὶ ἄλλα. Ἰσως δὲν ἔχουν ἄδίκον· ἀλλ' ὁ λαὸς τῆς Σύρας δὲν τ' ἀκούει· αὐτὸς γνωρίζει ὅτι οἱ Σύμβουλοι δὲν θέλουν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν θρέψαν καὶ γαλουχήσαν αὐτὰς ἀρχήν. Ἐντεῦθεν ἔχει πεποιθῆσιν ὅτι θέλουν νὰ ματαιώσουν τὸ ἔργον τοῦ κ. Σκουλούδη.

Πῶς εἶναι δυνατόν ὑπάλλληλοι—ἀναγινώσκωμεν ἐν τινὶ ἐκ Σύρας ἐπιστολῇ μας—ἀντὶ εὐτελοῦς μισθοδοσίας κάτοχοι ἤδη περιουσιῶν νὰ μὴ θέσωσιν ἐν πλήρει ἐνεργείᾳ καὶ τὰς ὥραις ὑπηρεσίας τῶν ἀκόμα πρὸς ματαίωσιν τοῦ Σκουλουδεῖου ἔργου; Καὶ πείας ποιότητος ὑπάλλληλοι; Χρεώσται, ὡς λέγεται, 300,000 δραχμῶν δι' ἀνοικτὸν λογαριασμόν, πληρωτέων παρὰ τοῦ ἀποβιώσαντος Ἀμπελά!

Καὶ ἄλλα ἐκ τῆς αὐτῆς ἐπιστολῆς: ἂν τοῦτοις πρὸς τιμὴν καὶ δόξαν Κουμουνοῦρου Μπούμπουλη, Σωτηροπούλου, Βελένδζα, τηλεγραφήματα σωρηδὸν ἐφθάνον ἐξ Ἀθηνῶν πρὸς Κεχαγιᾶν καὶ Συντροφίαν:

ἂν ἀποδιώξατε Σκουλούδην, ἄλλως, ἀποσυγχάνομεν εἰς ἐκλογὰς Σύρου καὶ Νήσων·

Ἀκόμη καὶ αὐτά: Ἀλλὰ ποία ἡ χθεσινὴ κατασχύνει! Δι' ὅλης τῆς ἡμέρας δώδεκα στρατιῶται πεζικοῦ, λοχαγὸς ἐπὶ κεφαλῇ, ἐφύλαττον τὸ κατὰστημα τῆς Ἑλληνικῆς Ἀτμοπλοίας, ὁ Δήμαρχος ἐφρουρεῖτο ὑπὸ κλητῆρων, καὶ ὁ Σκουλούδης ὑπὸ τοῦ ἀστυνόμου Μπουκλάκου μετὰ δέκα κλητῆρων καὶ πῦρ! πρὸς ὃν τινα τὸν πλησιάζει. Πρὸ τῆς θύρας «Ξενοδοχείου Ἀγγλίας» (ὅπου διαμένει ὁ κ. Σκουλούδης) τέσσαρες κλητῆρες διενυκτέρευαν. Δόξαν μεγαλειτέραν ὁ Σκουλούδης δὲν ἤθελεν!

Διὰ τὴν ἄλλην δίκην τοῦ Ταμεῖου Χαλκίδας—μᾶς γράφει ἄλλος ἐπιστολογράφος ἐκ Σύρας—ὁ Καϊλάκης δικασθῆσεται ἐνταῦθα· καὶ πάλιν **ὁ ἄθωωθῇ** χάρις εἰς τὴν Ἀμφισαν καὶ τὴν Ἀτμοπλοΐαν.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἐκλογικὰ Σύρου, ἐννοεῖται ὅτι ἡ πρώτη ἐπιρροή εἶναι ἡ τοῦ Σκουλούδη· ὥστε περιττὸν νὰ εἰπώμεν ὅτι ἡ Σύρος εἶναι ὅλη ἀντιπολιτευομένη· τὸ πνεῦμα τῆς ἀντιπολιτεύσεως εἰσέλασεν εὐτυχῶς καὶ παρὰ τὰς κατωτέραις τάξεσι· ἀπλοὶ οἰνοπῶλαι ἠκούσθησαν φωνάζοντες: αὐτὴ ἡ Βουλὴ δὲν θὰ εἶναι Βουλὴ, θὰ εἶναι δικαστήριον. Μετὰ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ κ. Σκουλούδη, δευτέρα ἐπιρροὴ θετικωτέρα ἂν θελετε, στηριζομένη καθαρῶς ἐπὶ συμπαθείᾳ, εἶναι ἡ τοῦ φίλου μας **Ἰωάννου Γρυπάρη**, τῆς Βου-

λευτοῦ· ὁ κ. Γρυπάρης διὰ τῆς ἀμέμπτου πολιτικῆς διαγωγῆς του, τῆς προσηνείας τῶν τρόπων του, καὶ τῶν πραγματικῶν ἐκδουλεύσεων ἃς προσέφερεν εἰς πλῆθος ἐκλογέων του, ἔχει κατακτήσει κόσμον ἐν Σύρῳ· οὐ μόνον ἡ ἐκλογή του εἶναι βεβαία, ἀλλὰ καὶ χρησιμεύει κυριώτατος μοχλὸς τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Οἱ κ. κ. Σκουλούδης καὶ Γρυπάρης, καὶ χωρὶς νὰ καταρτίσωσι συνδυασμοὺς, θὰ ἐργασθῶσι σπουδαίως, ὅπως ὅλη ἡ νῆσος, εἰ δυνατόν, ἐμπνευσθῇ ἐκ τῆς αὐτῆς ὁρμῆς τῆς ἀντιπολιτεύσεως καὶ ἀποκλεισθῶσιν οἱ κυβερνητικοὶ ὑποψήφιοι.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι αὐτὸς ὁ λεγόμενος σιδηρόδρομος Ἀθηνῶν—Πειραιῶς, ὁ συνδέων δύο κέντρα ἀενάου ἀνθρωποκινήσεως, εἶναι καθεὶς ἄλλος παρὰ σιδηρόδρομος. Τὸ διάστημα ὅπερ διανύει ὑπὸ καθαρὰν ἐννοιαν τῆς σιδηροδρομικῆς ταχύτητος· εἶναι τὸ πολὺ δέκα λεπτῶν. Ἀλλ' αὐτὰ τὰ δέκα λεπτά τὰ ὅποια εἶναι εὐρωπαϊκά, εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Παρασκευαΐδου μεταβάλλονται εἰς σωρὴν **μιάμιση ὥρα**. Ὁ σιδηρόδρομος φεύγει, φέρ' εἰπεῖν, τὸ πρῶτ' ἐκ Πειραιῶς εἰς τὰς ὀκτώ· φθάνει ἐς τὸν σταθμὸν εἰς τὰς ὀκτώ καὶ πέντε· περιμένει μέχρι τῆς ἐννείας καὶ δέκα λεπτῶν· θέλει καὶ εἴκοσι μέχρι Ἀθηνῶν καὶ ἰδοὺ σωστὴ **μιάμιση ὥρα**. Ἀλλ' ἐντὸς μιᾶς καὶ ἡμισείας ὥρας ἄθεόφοβος καὶ θεοσεβέστατος ἄμα Παρασκευαΐδην, ἐὰν μὲν ἔχω ἐν τάλληρον εἰς τὴν τσέπην μου, πηγαίνω ἐντὸς τριῶν τεσσάρτων τῆς ὥρας ἐφ' ἀμάξης εἰς Ἀθήνας· καὶ ἐὰν δὲν ἔχω, ἐπιβαίνω τῶν σιδηροδρομικῶν ποδῶν μου καὶ φθάνω ἐντὸς μιᾶς ὥρας εἰς τὴν Πλατείαν **Ὁμονοίας**. Ὡστε τί εἴσθε σεῖς, ὁ σιδηρόδρομος; Πολυτέλεια! διὰ νὰ κρυώνῃ τις ἐντὸς τῶν ἀχυρῶνων σταθμῶν σας, νὰ βλέπῃ τοὺς παληοτάπητάς σας εἰς τὰς πρώτας θέσεις καὶ νὰ πιάνῃ ἄμαξαν ἄμα τῇ ἐξόδῳ του διὰ νὰ **ἀνέλθῃ** εἰς Ἀθήνας! !

Δὲν φθάνουν ὅλα αὐτά, πρέπει νὰ προστεθῇ αὐτόχρημα καὶ ἡ ἀχρεΐότης· διότι ἀχρεΐότης εἶναι νὰ ἔχητε κιγκλιδωτὰ καὶ ἐπιγραφὰς καὶ θυρίδας διὰ νὰ διδῇ ἄλλος ὑπάλλληλος τὰ τῆς Γ' θέσεως εισιτήρια καὶ ἄλλος τὰ τῆς Α' καὶ Β'. καὶ ἐν τούτοις ὅλα μαζὺ, φύρδην μίγδην, νὰ δίδωνται ἀπὸ μιᾶς θυρίδος καὶ ἐὰν δὲν θελῇ τις νὰ σπρωχθῇ, νὰ ὑβρισθῇ, νὰ χάνῃ καὶ τὴν ἀμαξοστοιχίαν! Καὶ ἐπὶ τῇ παρατηρήσει τῆς καταχρῆσεως ταύτης, ν' ἀκούῃ παρὰ τοῦ ὑπαλλήλου σου, φιλόχριστε κ. Παρασκευαΐδην, **αἶψ' ὄχι!** θὰ κάμουμε καὶ τρίτη θυρίδα γιὰ τὸ κέφι σας! »

Μεγάλῃ εἰδησίᾳ, μεγαλειτέρα τοῦ ἀναστήματος τοῦ διευθυντοῦ τοῦ σιδηροδρόμου. Ὁ ἱππότης Δὲ Κάστρος καθάλα αὐριον θὰ ἐκδώσῃ τὴν νέαν ἐφημερίδα τοῦ **Λάμπριν**. Τὸ κύριον τοῦ ἄρθρου θὰ πραγματευέται περὶ **Ἐφευρισμῶν τῶν Σεισμῶν**.

Ὁ θεατρικογράφος τῆς **Πατρίδος** τῆς Σύρου ἀποφαίνεται ὅτι ἡ μουσικὴ τοῦ **Φάουστ** εἶναι ἐλεεινὸν συνορθόλυμα νοσοῦσης κεφαλῆς. **Ἄ!** Σύρα! ξύλο ποῦ θέλεις!

— Ένα στίχον μόνον.

Και ἐπὶ τοῦ πιστηρίου ἀντικατέστησε δι' ἄλλου ἡπιωτέρου τὸν ἄγαν πολεμικὸν ἐκείνον στίχον.

Οὐαί εἰς τὰς χώρας ἐκείνας ἐν αἷς τὰ σπουδαιότατα τῶν πραγμάτων μεταβάλλονται τοσοῦτον συχνά, ὥστε οἱ ποιηταὶ ἀναγκάζονται νὰ διορθώσωσι τοὺς στίχους τῶν ἐπὶ τῶν πιστηρίων!

Σήμερον δ' Ἀχιλλεὺς, φιλόστοργος σύζυγος καὶ πατὴρ, ἀποταξάμενος ταῖς ἀνεφίκοις ὀνειροῖς τῆς νεότητος, διάγει ἥρεμον καὶ εὐδαίμονα οἰκογενειακὸν βίον. Τὴν πατρικὴν του καρδίαν ἐπλήγωσε βαθύως ἡ στέρσις τοῦ πρωτοτόκου τέκνου του Ἀμυλίου, ἀλλ' ἔκρινεν ὅσον ἦτο δυνατόν τὸ τραῦμα ἡ ἀπόκτησις δύο ἐτέρων ζωντῶν καὶ χαριεστάτων τεκνίων, ἅτινά εἰσι τὸ χάριμα τοῦ οἴκου του. Σήμερον ὁμιλεῖ περὶ Πατρίδος μετὰ βαρυθυμίας καὶ ἀπαισιοδοξίας, ἀλλὰ τοῦτο εἶνε παροδικόν· εἶνε ἡ ὕβρις ἣν ἀπευθύνει ἐνίοτε ὁ ἐραστής πρὸς τὴν ἐρωμένην. Ἐντὺς αὐτοῦ διατηρεῖ ἀκοίμητον τὴν λατρίαν πρὸς τὴν μεγάλην, πρὸς τὴν ἑνδοξὸν Ἑλλάδα, καὶ κλείων τοὺς ὀφθαλμοὺς μεταφέρεται εἰς ἄλλας εὐκλείας, παρελθούσας ἢ μελλούσας, ἐποχὰς καὶ γράφει...

Διότι γράφει, γράφει ἔτι μὲ ἀκμαίαν χεῖρα καὶ εὐχόμεθα νὰ γράφῃ περὶ πολλῶν εἰσέτι, ὅπως πλουτίσῃ καὶ μὲ ἄλλα ὥρατα ἔργα τὴν ἡμετέραν φιλολογίαν.

Ὅστις θέλει νὰ τὸν ἴδῃ, δύναται νὰ τὸν ἀπαντήσῃ μετὰ μεσημβρίαν, ἂν ἡ ἡμέρα εἶνε εὐδαίμων, ἐξωθὶ τοῦ καφενεῖου τοῦ Γιαννοπούλου, πίνοντα κύαθον καφὲ καὶ ῥοφῶντα ἀνηλεῶς τὸ σίγαρόν του, καὶ τὴν νύκτα εἰς τὸ αὐτὸ καφενεῖον μέχρις ὥρας προκεχωρημένης.

Ἴσως ἡ δημοσία αὕτη ἐκθεσίς τῆς εἰκόνης του τῷ ἀπαρῆσθ, ἴσως ἡ μετριοπροσῶγή του ἐγερθῇ, δι' ὅ,τι καλὸν ἔγραψα περὶ αὐτοῦ καὶ θὰ μὲ καλέσῃ ἅμα μὲ ἴδῃ καὶ θὰ μοι τὸ παρατηρήσῃ. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐλπίζω ἐπὶ τῇ εὐγλωττίᾳ μου, δι' ἧς θὰ προσπαθῶ νὰ τὸν πείσω ὅτι τὰ γραφόμενά μου οὔτε κολακεῖαι εἶνε, οὔτε ἑπαινοί· αἱ πρῶται θὰ ἦσαν ἄσκοποι, οἱ δεῦτεροι περιττοί. Ἐγραψα περὶ αὐτοῦ ὅ,τι ἐγίνωσκον καὶ ὅ,τι ᾔσθανόμην. Καὶ θὰ πεισθῇ, εἶμαι βέβαιος ἐπὶ τέλους, καὶ θὰ μοι προσφέρῃ ἓνα ἐρατεινόν, καὶ θὰ τὸν πῶ ἐγώ, κύριοί μου, διότι ἐκόλλησεν ἡ γλῶσσά μου μετὰ τόσῃν φλυαρίαν.

Bobb.

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Ἐκ **Λαρίσσης** μᾶς γράφουσι κωμικώτατα περὶ τῶν ἐκεῖ Δημάρχου καὶ Ἀστυνομίου. Ὁ μὲν τελευταῖος κλείεται ἐν τῇ οἰκίᾳ του ἀπὸ τῆς 8ης ἐσπερινῆς ὥρας, ἀπὸ τῆς 8ης δὲ μέχρι τῆς 8ης περιφέρεται εἰς τὰς ἐδούς μὲ ὑπερμέγεθες φανάριον εἰς τὰς χεῖράς του, ἐν ᾧ τὸ ὀλιγώτερον καίουσιν τρεῖς κηρία· ὁ δὲ Δημάρχος ζητεῖ βοήθειαν διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων του, τί νομίζετε; τὸν διορισμὸν δύο ἐτέρων δημάρχων, ἰσοβαθμίων αὐτῷ, διότι αἱ ἐργασίαι αἵτινες τῷ ἀνατίθενται εἰσὶ πολλαί! !

Καὶ ἐν **Λαρίσση** ἀθέμιτοι ἐκλογικαὶ ἐπιγαμίαι τελοῦνται. Ἐπικεῖται, ὡς μᾶς γράφουσιν ἐκεῖθεν, ὁ συνδυασμὸς τῶν κυρίων Ἰσχομάχου καὶ Ζέρμανη, ἀντιπολιτευομένων, μετὰ τοῦ Δερβῆς Βέν καὶ τοῦ Καλπάκα, φίλων τῆς κυβερνήσεως. Ἀνακατωθῆτε, γίνετε κουλουδάχατα, ἀνταλλάξατε τὰς κεφαλὰς σας, συγχύσατε τὰ μέλη σας, φιληθῆτε, κάμετε ὅ,τι θέλετε, καὶ ὅταν ἔλθῃτε εἰς τὴν Βουλὴν ἀνταλάσσετε πυγμὰς καὶ συνάπτετε ταυρομαχίας.

Καὶ τὸ φοβερώτερον ὅλων! Οἱ Τοῦρκοι τῆς Λαρίσσης φοβηθέντες μήπως, ἢ ὡς ἐκλογεῖς ἢ ὡς ἐκλεκτοί, καθόσον θὰ ἑασκῇσιν τὸ δικαίωμά των τοῦτο, στερηθῶσι τοῦ δικαίωματος τῆς ἐπιλογῆς τῆς ἐλληνικῆς ὑπηρεσίᾳ, ὅπερ κέκηνται ἐκ τῆς συνθήκης τῆς 31 Μαρτίου, ἀπετάθησαν εἰς τὴν κυβέρνησιν ζητοῦντες τὴν λύσιν τῆς δυσκολίας ταύτης καὶ ὑποδεικνύοντες αὐτῇ ὅτι τότε μόνον ἐννοοῦσι νὰ ἀναμιχθῶσιν εἰς τὰς ἐκλογάς, ὅταν οὐδὲ κεραῖαν ἐκ τῶν δικαιοματίων ἐκείνων κινδυνεύουσι νὰ ἀπολέσωσιν. Ἡ κυβέρνησις, ἑμαθον—λέγει ὁ ἐκ Λαρίσσης ἀνταποκριτὴς ἡμῶν—**δὲν ἐδίστασε ν' ἀπαντήσῃ καταφρενικῶς.**

Διὰ τί ὅχι; Τὸ ἀπουλημένο κρέας τῆς Αὐστρίας ἀδιαφορεῖ, ἂν οἱ Τοῦρκοι, οἱ ὅποιοι θὰ στείλουν εἰς τὴν Βουλὴν τὰ ὄργανά του, θὰ εἶναι ὑπὸ τοῦ Γεωργίου ἢ τοῦ Σουλτάνου. Αὐτὸς, ἂν τὸν ἀποπέμψῃ ἀπὸ Μέγαν Βεζύρην ὁ Γεωργίος, θὰ ἔχῃ κάμει τόσας ὑπηρεσίας πρὸς τὸν Χαμίτη ὥς τότε, ὥστε ὁ τελευταῖος θὰ δεχθῇ νὰ τὸν διορίσῃ Ἰταμπουκτοσῆμπαση εἰς τὸ παλάτι του.

Αἱ θέσεις αὗται, ὡς γνωρίζετε, εἶναι κερδοσκοπικώταται!

Ἡ Σύρα κινεῖται! ἡ λησμονηθεῖσα, ἡ μαρानθεῖσα, ἡ ἡττηθεῖσα ἀπὸ τοῦ ἀντιζήλου της Πειραιῶς, ἡ ἐρημωθεῖσα τοὺς καλλιτέρους οἴκους της καὶ τὰ ἐξοχώτερα κάλλη της, διατελεῖ ἀπὸ τινος εἰς ἀναβρασμὸν ὅστις δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὰ γλαυκὰ νερά της. Ἡ **Δίκη Βελένδζα** τὴν ἀνετάραξε κάμποσον· ἀλλὰ τὰ ἀτμοπλοῖκά της διαβιβάζουν τὴν ταραχὴν μέχρι πυθμένος. Μία φυσιογνωμία ἐν τῇ ἀτμοπλοικῇ ταύτῃ κινήσει κομψή, μὲ στρογγύλους μεγάλους ὀφθαλμοὺς, γλυκεῖς, ἀλλὰ καὶ παρὰ πολὺ νοήμονας, μὲ γενειάδα ἱεραποστόλου, μὲ ἥθος ἱλαρὸν καὶ λόγον ἥμερον, ἀνακύπτει ἡ φυσιογνωμία αὐτῇ ἡ πέραν τοῦ δέοντος ἑγωιστικὴ μέχρι τοῦδε, ἡ σχεδὸν καλογηρικὴ ἡ μεταβάλλουσα ἐν τῶν λαμπροτέρων καὶ εὐρυτέρων ἀθηναϊκῶν μεγάρων εἰς κελλίον μοναχοῦ, ἡ φαινομένη πάντοτε σχεδὸν χωρὶς σύντροφον, χωρὶς φίλους, χωρὶς αἰσθήματα καὶ ὅμως ἀνεμεμιγμένη πανταχοῦ, πολιτευομένη ἐνεργητικώτατα, ἐργαζομένη ἀκούραστα, συγκεντροῦσα, προσελκύουσα, προπαρασκευάζουσα, ἡ παράδοξος αὕτη φυσιογνωμία—ὁ κ. **Σκουλούδης**—ἤρχισε νὰ μαγεύῃ τὰ πλήθη ἐν Σύρᾳ, ἐν ᾧ ἐν Ἀθήναις μόλις κατόρθωσε νὰ μαγεύῃ ἑαυτόν. Διὰ τοὺς Συριαγοὺς Σκουλούδης θὰ πῇ: Ἀναγέννησις Σύρας, ἀκμὴ ἐμπορίου, ναυτιλίας ἀνθρώπων, πλούτου συρροῇ, ἀφθονία ἐργασίας, ὑλικὴ εὐημερία, κέφι, ζῶν, γλέντι. Καὶ ἐνῷ Σκουλούδης θὰ πῇ ὅλα αὐτὰ, τὰ ἐναντία σημαίνει τὸ ὄνομα Συμβούλιον Ἀτμοπλοικῆς Ἑταιρίας, καὶ ἰδίως τὰ ὀνόματα Κεχαγιάς, Βαφειοδάκης, Δομεστίνης. Καὶ ὅχι μόνον ἐναντίαν ἐννοίαν τῶν ὅσα ἀκηριθμήσαμεν περὶ τοῦ νέου Φάουστ τῆς Σύρας ἔχουσι τὰ ὀνόματα αὐτὰ, ἀλλὰ κέκηνται καὶ φοβερὰν θετικὴν σημασίαν, περιλαμβάνουσιν, καθὰ